

Hồ Bắc

Mưa Quái

“Đất chảy máu, ma toàn ma”, ma ở trong ngõ ma lang thang ngoài đường. Đến cả một tiếng chó sủa cũng dần giật như tiếng ma gào, mười thằng đàn ông thì tắt thấy chín thằng khùng khục như ma, thằng còn lại, ha ha, làm ma chúa của chín thằng ma, ha ha!

- Mẹ cha nó lão...lão...lão tắt ông mà xuống mồ gặp nó ông đái cho nó một bãi! uống, uống đi, chủ quán cho lão chai nữa.

Mưa òng ọc, mưa đái tồ tồ như thằng say đái.

Trời về chiều một màu u ám. Đối diện cái quán xiêu vẹo là những quả đồi trơ trọc, nhọt nhọt, thườn thượt hết xác con rắn khổng lồ chết trương, đang lờ lờ bốc mùi xú uế ngập ngựa quái dị.

Cả cái vùng này cũng vậy, ngọt ngọt theo.

Lão Thọt khoái nhất những chiều mưa thế này, lần nào cũng vậy lão mò ra quán uống thật say, tung bừa ngân nga thứ triết lý òng ọc, tồ tồ của lão.

Lão Thọt cá rằng đó là thứ triết lý vĩnh cửu nhất thế gian.

Mưa òng ọc, mưa đái tờ tờ như thăng say đái.

Xưa, lâu rồi. Có lẽ ông cụ già nhất vùng cũng không nhớ nổi, cái núi Sơn Linh, cái sông Nham Linh cũng không nhớ nổi. Người ta chỉ được nghe kể lại rằng, có một ông thầy địa lý qua vùng này, ông thầy ngắm địa thế sông núi thì thích lắm, ông thầy ở nhờ trong làng.

Một chiều đám thợ đi rừng về gặp ông thầy nằm bất động bên góc đồi, tay cầm nắm đất, mắt mở trừng trừng, miệng há hốc, toàn thân phờ phạc, họ đưa ông về.

Ông thầy như vậy một ngày sau mới tỉnh, ông thầy nhờ chủ nhà nơi ông ở mời dân làng đến, ông bảo số ông đã tận, có chút ít vàng bạc mang theo xin biếu dân làng và xin dân làng chôn cất ông tử tế nói đến đây ông thầy mê man rồi chết.

Chuyện sẽ không có gì nếu không có một ngày rừng bỗng cháy trụi, đồi bỗng trơ ra cái thứ đất màu đỏ xỉn như máu người chết, cây cối không buồn mọc nữa, họ mới nhớ đến lúc mê man ông thầy địa lý ú ớ thét lên rằng “máu, đất chảy máu, ma toàn ma”. Kể từ đó cái cụm từ “đất chảy máu, ma toàn ma” đeo đuổi ám ảnh lên cuộc sống dân quanh vùng.

Đất chảy máu, ma toàn ma, ma ở trong ngõ ma lang thang ngoài đường.

Dưới chân quả đồi cao thoáng đặng và mát mẻ là bãi tha ma của cả vùng, nhiều năm lại đây nó dài ra nhanh chóng, nó như muốn vươn mình đua tranh lấy vẻ thườn thọt cùng với con rắn khổng lồ chết trương vậy. Cuối bãi tha ma một cõi riêng nhấp nhô những nấm mồ xanh rì không tên tuổi, người

trong làng cũng không nhớ được chính xác từng ai nằm dưới đó nữa.

- Nguyễn văn A: 19 tuổi, chết bệnh.

- Nguyễn văn B: 23 tuổi, chết bệnh.

- Hoàng văn C : 30 tuổi, chết bệnh.

- Lương văn N : 24 tuổi, chết bệnh.

- Trần văn D : 28 tuổi, chết bệnh.

.....

Lão Thọt nhâm nhâm, lão bảo ngôi đó là của thằng đó, ngôi kia là của thằng kia nhưng rút cục lão cũng không chắc chắn. Chỉ có hai ngôi mà của hai thằng con trai lão là lão không thể quên. Những chiều không mưa lão thường mang rượu ra đây uống, mà bình yên đến lạ cứ uống ở đây lão không bao giờ say, thứ cảm giác gỏi đầu lên mộ thằng con, ôm cỏ xanh êm ái, nhìn không gian hoang vắng tĩnh lặng, thì thầm chuyện trò cùng với những bóng ma ảo ảo lão thấy vui vui, khoái khoái.

Mưa òng ọc, mưa đái tồ tồ như thằng say đái.

Đường trơn trượt, mưa lộp độp, tung từng hắt lên thứ nước nhoe nhoét, sền sệt lòng bàn chân.

- Bố ơi! Về thôi, trời tối rồi con nấu cơm xong rồi bố ạ!

- Ừ! về thôi con.

- Bố mặc áo mưa vào đã chứ.

Hương lấy khăn lau những giọt mưa lấm tẩm trên mặt bố. Mâm cơm nguội ngắt, Hương thù người không buồn nhắc bát.

Hồi chiều Hòa bảo mai Hòa theo anh em làm vàng vào Quảng Nam một chuyến. Đạo này làm quặng thổ phỉ bị cấm ác lắm có kiếm được đồng nào đâu. Hương không muốn Hòa đi, nhưng ruộng đồng thì eo hẹp mà còn trăm thứ phải lo, thời buổi khó khăn xin việc chân tay cũng phải tiền.

Cả cái vùng này đầy quặng đầy thế mà nghèo vẫn bám đuôi mãi, cha truyền con nối có thêm cái nghề làm vàng thổ phỉ, ôi! vàng, vàng như cứt.

Hương yêu Hòa nhiều lắm, cô thấy rùng mình sờ sợ.

Đất chảy máu, ma toàn ma, ma ở trong ngõ ma lang thang ngoài đường.

Đêm trở mình lạnh lẽo, Lão Thọt cũng trở mình, chiếc giường kêu kọt kẹt.

Hương quay lại nhìn bố, không phải Lão Thọt thức lão đang mơ, lão cười.

Nụ cười ma quái, nhãn nhúm tỏa rục trên khuôn mặt hốc hác của lão, Hương thấy ngò ngò, Hương cũng cười theo.

Cô đơn trống trải phủ kín căn nhà. Hương thấy mình tủi phận, ừ!, có gì mà bất hạnh chứ, cả cái vùng này ai mà chẳng có chút bất hạnh giống ai, cơ cực ư đã thành bản năng mất rồi.

Hình ảnh những người đàn bà, hình ảnh mẹ làm lụi chơi với trong tâm tưởng Hương. Bất giác Hương tự hỏi, bố đang mơ gì nhỉ?

Nhiều lúc ngoài bãi tha ma bố thấy các anh, thấy mẹ và mọi người hát vui lắm, những lúc như thế bố cười.

Cái công ty khai thác quặng gì gì ấy sẽ đền bù cho miếng đồi nhà mình mấy chục triệu con ạ, chúng mày phải cưới thôi bố sẽ cho tất chúng mày nhớ để nhanh nhanh cho bố một thằng cu là được, những lúc như thế bố cười. Bố mà chết xuống mồ gặp được lão thầy địa lý ,bố đãi cho nó một bãi, những lúc như thế bố cười...

Mưa òng ọc, mưa đái tờ tờ như thăng say đái.

Lão Thọt cố cựa mình vùng vẫy, lão giật tay âm âm vẫn không thoát được bàn tay lơ mờ của bóng trắng, bóng trắng cứ lôi lão đi xềnh xệch, lão sợ, rồi họ cũng đứng lại. Bóng trắng cười với lão, chỉ lão nhìn phía những quả đồi trơ trọc.

- Này Lão Thọt, lão đừng đái ta nhé ta sẽ cho lão rất nhiều tiền, nhiều tiền được không? ta sẽ dọn xác con rắn chết trương này cho lão nhé, nhiều tiền... nhiều tiền... rất nhiều tiền được không? đây đất đang hát đây

“Đất không đẻ, đất chảy máu, ma toàn ma.

Ma ở trong ngõ ma lang thang ngoài đường. Đến cả một tiếng chó sủa cũng dần giật như tiếng ma gào, mười thăng đàn ông thì tất thấy chín thăng khùng khục như ma, thăng còn lại, ha ha, làm ma chúa của chín thăng ma, ha ha!

Ta sẽ dọn xác con rắn chết trương này cho lão nhé, nhiều tiền... nhiều tiền... rất nhiều tiền, ha ha! ”

Hương kéo cao tẩn chần lên đắp cho bố, Hương sờ tay vuốt những cọng tóc bạc trên trán bố, từ nơi khóe mắt hai giọt nước lăn tuột lên má.
Đêm vẫn thế, tiếng những mảng mưa ngã vào nhau nghèn nghẹn.

Hồ Bắc

Đánh máy: Hồ Bắc
Nguồn: Hồ Bắc / Tác giả VNTQ
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 3 tháng 10 năm 2007